

Журнал ЦК ЛКСМУ для дошкільнят № 3 березень 1968

МАЛЯТКО

Вірші Марії ПОЗНАНСЬКОЇ
Малював Борис ПЛАКСІЙ

МАМИ-В'ЯЗАЛЬНИЦІ

Розкажемо про любих мам.
Вони і в'яжуть, і шиють нам.
Було це якраз під суботу.
Прийшли ми до них на роботу.
Працюють мами-в'язальниці
На трикотажній фабриці.
Оце — їхні машини,
В'яжуть на них гардини.

Вони, як білий сніг,
Упали нам до ніг.
З білої нитки тонкої
Квітнуть на тюлі левкої,
Квітнуть лілеї, жоржини —
Гарні які гардини!
На інших машинах в'яжуть
Тканини,

Що звуть трикотажем.
Із трикотажу
На машині швейній
Плаття й сорочки пошиють швеї.
Далі пройшли ми трохи —
Машина в'яже панчохи.
А біля неї панчішниця ходить.
З машини очей не зводить.

То спицю в ній поправить,
То нитку в спицю вправить.
Панчішниця тьотя Рая
Ласкаво нас припрошає:
— Ану, давайте ніжки,
Поміряємо панчішки.
Вони ж якраз
Для вас!

А як додому, в садок ми вертались,
То з усіма, усіма попрощались.
Сказали: — Наші мами,
Пишаємось, рідні, вами!
Хороші ви робітниці,
Старанні ви трудівниці.
Ну як же вас не любити!
Прийміть від нас квіти.

Казка Максима ГОРЬКОГО

ГОРОБЧИСЬКО

Був собі жовтодзьобий горобець, звали його Пудик, а жив він над віконцем лазні вгорі, в темному гнізді з клоччя, моху та інших м'яких матеріалів. Літати він іще не брався, але вже махав крильми і все виглядав із гнізда: кортіло скоріше дізнатися, що таке божий світ та чи годиться він йому.

— В чім річ, в чім річ? — запитувала його горобчиха-мама.

Він тріпотів крильцями і, дивлячись на землю, цвірінькав:

— Авжеж! Чорна-чорнісінька.

Прилітав татко, приносив Пудикові комашину і вихвалявся:

— Чи жвавий я?

Мама-горобчиха хвалила його:

— Жвавий, жвавий!

А Пудик лигав комашину і думав:

«Чим чваняться — черв'ячка з ніжками дали — чудо!»

І висувався з гнізда та все розглядав.

— Жевжику, жевжику, — турбувалася мама, — дивися — чвархнешся!

— Чим, чим? — запитував Пудик.

— Та нічим, упадеш на землю, тоді кішка — шасть! — і нема тебе, — пояснив батько, вилітаючи на лови.

Так воно йшлося, а крила не квапились рости.

Повіяв якось вітер — Пудик запитує:

— В чім-чім-чім річ?

— Вітер дмухне на тебе — чах! — і чвохне на землю — кішці! — пояснила мама.

Це не сподобалося Пудикові, і він сказав:

— А навіщо дерева хитаються? Хай перестануть, тоді вітру не буде...

Мама пробувала пояснити йому, що це не так, та він не повірив — він любив пояснювати все по-своєму.

Іде біля лазні дядько, махає руками.

— Кішка геть чисто обірвала йому крила,— сказав Пудик, — самі кісточки залишилися!

— Це людина, вони всі безкрилі, — сказала горобчиха.

— Чому?

— У них такий чин, щоб жити без крил, вони завжди на ногах стрибають, жив-жив.

— Чому?

— Були б у них крила, вони б ловили нас, як ми з татом червицю...

— Казна-що! Казна-що! — сказав Пудик. — У всіх повинні бути крила. Чень, на землі гірше, ніж у повітрі. Коли я виросту великий, то зроблю, щоб усі літали.

Пудик не йняв віри мамі; він іще не знав, що коли не вірити мамі, то з цього добра не буде.

Він сидів на самому краєчку гнізда і щодуху горлав вірша власного виробу:

Ех, безкрилий чоловіче,
Хоч великий ти на зріст,
Та хвалитись тобі нічим:
Всяка мошка тебе їсть.
Я ж малесенький, а втім,
Отих мошок сам їм.

Співав, співав та й випав із гнізда, а горобчиха за ним, а кішка — руда, очі зелені — тут як уродилась.

Злякався Пудик, розчепірив крила, хитається на сіреньких ногах і цвірінькає:

— Вважаю за честь, за честь вважаю...

А горобчиха відштовхує Пудика вбік, пір'я на ній настовбурчилося — страшна, хоробра, дзьоба роззявила — кішці в око цілиться. — Живо, живо! Лети, Пудику, лети на вікно, лети...

Страх підхопив із землі горобчиська, воно підстрибнуло, замахало крильми — раз-раз, і — на вікні!

Тут і мама підлетіла — без хвоста, але дуже рада, сіла побіч нього, дзьобнула його в тім'ячко та й каже:

— А що? Що?

— Ну що ж, — мовив Пудик. — Всього відразу не навчишся!

А кішка сидить на землі, очищає лапку від горобчишиного пір'я, дивиться на них — руда, очі зелені — і, шкодуючи, нявкає:

— М'я-акенько таке горобенятко, точнісінько ми-иш-ка... ня-у-ув...

І все закінчилося щасливо, коли забути, що мама лишилася без хвоста...

Переклав з російської Дмитро ПАЛАМАРЧУК

Малюнки Віктора КАВУНА

Ох і снігу ж випало! Але в місті він непотрібний. От і вивозять його з міста. А поле снігові раде. Багато снігу — багато вологи — багатий урожай буде. Тому машини всю зиму працювали, на полі сніг затримували.

Малюнки Едуарда КОЛЕСОВА

Ти хочеш намалювати зелені луки, ліс. А зеленого олівця немає. Та коли в тебе є синій і жовтий — все буде гаразд. Зафарбуєш синім кольором, а по ньому жовтим, і вийде зелений. Так самісінько, коли треба мати оранжевий. Бери і змішуй червоний з жовтим.

А тепер спробуй зробити фіолетовий колір, коричневий.

Багато фарби голубої
У нас
Над головою.
Встає світанок голубий,
І річка голуба.
В прозорих хвилях
голубих
Полощеться верба.
Рушає зореліт
В політ —
Він також голубий.

Вірш Семена КОГАНА

Хто знає, що саме на цьому малюнку треба зафарбувати червоним кольором!

А що буває ще голубого кольору?

Малюнки Валерія СЕГЕДИ

Написала Галина ДЕМЧЕНКО

Березень

— Стук-тук-тук! Стук-тук-тук! — постукало у вікно.
— Хто там? — питає Калинка.
— Це я — Березень! Прийшов тебе, Калинко, з весною привітати.
І дарує Калинці вербові котики, що і шапку його облямовують, і гаптують сріблястий одяг, на березову сукенку схожий.
— Добре, що ти прийшов, Березню. Тепло приніс, сніг розтопив.
— Це мені красне Сонечко помагає. Один би я нізащо не впорався. Бачиш, скільки снігу на полях випало! Землі час від зимового сну прокидатися. От ми з Сонечком і взялися снігову ковдру знімати. Сонечко відразу почне всю землю з усіх боків вигрівать. Щоб добре було плугам, тракторам та сівалкам працювати. Незабаром люди сіяти почнуть. Та й озимина вже тепла просить.
І пішла Калинка на Березневі дива глянути.
Після завії, холоду всюди таловинки веселіють, моторні струмки дзюркочуть. У прозорому небі білі хмаринки з Сонечком у піжмурки граються. На вершечку дерева жовтогруда Синичка срібними дзвіночками тішиться: «Те-ле-лень! Дзінь-дзе-лень!» А на узліссі Вівсянка озивається: «Зінь-зінь-зі-зії!»
Гарно так! Коли це Дятлик, червона шапка, як затарабанить на сучку: «Біда! Бі-да!»
Стурбувалась Калинка:
— Де біда? З ким?
А Дятлик стукає далі: «Ги-не, ги-не мо-ло-да бе-різ-ка!» — «Ой-ой-ой!» — цвірінькнула Синичка. «Ой-ой-ой!» — зойкнула Вівсянка. «О-о-й»,— зітхнув старий, ще безлистий дуб. І загули тривожно зелені сосни: «Бі-да, бі-да...»
Збігла Калинка з пагорка вниз, де берізки юрмилися. Бачить, похилилась одна журно. Поранив їй кору хтось сокирою. Мабуть, сік точив. Кинулась Калинка до берізки і перев'язала рану. Пораділи всі довкола. А Березень ласкаво усміхається, з собою кличе:

— Поспішай, Калинко! —
— Куди?
— До сірої Зайчихи. Усі лісові мешканці поздоровляють її з народженням зайченят. Ми з Сонечком і весняних квітів з цієї нагоди припасли.
— Ой гарні ж! — не витримала Калинка.
Березень зібрав букети голубих пролісків, білих підсніжників, золотого підбілу. І саме вчасно, бо на ту пору в лісі і по всіх садках та гаях відкрилося велике весняне свято. З теплих країв на рідну землю повернулися пташки.
Всі їх зустрічали, бажали їм щасливо звити гніздечка та вивести пташенят. Лелекам люди клали на дахи колеса, шпакам нові дощані будиночки вивішували.
Любо та хороше ставало пташкам від людської щирості. Вони заводили веснянки, щебетали. Виспівували. І разом з ними раділа і дякувала Калинка:
— Спасибі тобі, Сонце! Спасибі, Березню! Спасибі вам, добрі люди!

Малював Олег ЖИВОТКОВ

Тарас ШЕВЧЕНКО

Малюнки Галини ТУЛЬЧЕВСЬКОЇ

Над Дніпровою сагою
Стоїть явор між лозою,
Між лозою з ялиною,
З червоною калиною.

ПЕЧУ, ПЕЧУ ХЛІБЧИК

З НАРОДНОГО

Печу, печу хлібчик
Усім на обідчик.
Меншому—менший,
Старшому—більший.
Шусть у піч, шусть у піч!

Баю-баю-баю!
Дровець нарубаю.
Натоплю в хатинці,
Щоб було тепленько,
Щоб було любенько
Маленькій дитинці.

Ти, котику сірий,
Та вимети сіни.
А ти, кицю, помий
ложки,
Погуляєш тоді
трошки.

Малюнки Інни ШАТИЛОВОЇ

Думали, думали Малятко з Гавчиком, що його подарувати Калинці до 8 Березня. І вирішили... Роздивись малюнки і розкажи.

Індекс 74304

Обкладинка Валерія СЕГЕДИ

Макет Галини ТУЛЬЧЕВСЬКОЇ

«МАЛЮТКА»
Журнал
ЦК ЛКСМУ
для детей
дошкольного возраста
(на украинском языке)

Рік видання дев'ятий. № 3 (99).
Видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь».
Телефони: 24-35-81, 24-72-01, 25-50-63
Рукописи не повертаються. Ціна 15 коп.
Підписано до друку 12. II. 68 р. Зам. 06451. Друк. арк. 1. Умовн. друк. арк 1,68.
Папір $84\times108^{1}/_{16}$. Тираж 530.000 прим.
Адреса редакції: Київ, Пушкінська, 28.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, Брест-Литовський проспект, 94.